

απαράδεκτου

απαράδεκτου, του, ουσ.[γεν. του αρσ. απαράδεκτος, του επιθ. απαράδεκτος], εύχρ. μόνο στη φρ. *είναι απαράδεκτου*, (στη νεοαργκό) είναι απαράδεκτος, είναι απαράδεκτο: «μια τέτοια συμπεριφορά είναι απαράδεκτου || δεν μπορώ να σου επιτρέψω να μπεις, γιατί το ντύσιμό σου είναι απαράδεκτου».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας